

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 13, 2015

Nummer 13, 2015

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2015:4823](#) 25-06-2015

Woudenberg/handhaving

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RVS:2015:7145](#) 24-06-2015

Staat der Nederlanden/zorgplicht

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2015:3353](#) 11-06-2015

Son en Breugel/handhavingsbesluit

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:2144](#) 08-07-2015

Boekel/aanvraag voor vaststelling bestemmingsplan

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:2107](#) 08-07-2015

Tilburg/bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:2154](#) 08-07-2015

Waterschap Brabantse Deltte/vergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:2026](#) 01-07-2015

Amsterdam/handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:2065](#) 01-07-2015

Utrecht/bestemmingsplan 'Stationsgebied Megabioscoop, Jaarbeursterrein'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:2061](#) 01-07-2015

Heemskerk/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1969](#) 24-06-2015

Schinnen/bestemmingsplan 'Pastoor Albertsstraat ong. te Puth'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1989](#) 24-06-2015

Hattem/bestemmingsplan 'Hattemse Loo'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1945](#) 24-06-2015

Lingewaard/bestemmingsplan 'Buitengebied'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1944](#) 24-06-2015

Schiphol/nadeelcompensatie

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1907](#) 17-06-2015

Terschelling/bestemmingsplan 'Buitengebied Polder'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1908](#) 17-06-2015

Westerveld/bestemmingsplan 'Recreatiepark Landgoed 't Wildryck te Diever'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1897](#) 17-06-2015

Utrechtse Heuvelrug/omgevingsvergunning vrijstaande berging

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1801](#) 10-06-2015

Purmerend/omgevingsvergunning dakterras

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1667](#) 27-05-2015

Harderwijk/handhavingsverzoek

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1563](#) 13-05-2015

Hof van Twente/omgevingsvergunning

RECHTSPRAAK

Heemskerk/planschade

Onthouding goedkeuring staat voorzienbaarheid niet in de weg.

Casus

Bij aanvraag van 6 december 2012 heeft appelland 3 het college verzocht om een tegemoetkoming in planschade, die hij stelt te hebben geleden door het besluit van het college van 7 januari 2009, waarbij aan appellante 1 op grond van artikel 19, tweede lid, van de WRO vrijstelling van het bestemmingsplan is verleend, ten behoeve van de bouw van een appartementencomplex op het naastgelegen perceel, grenzend aan het door appelland 3 bewoonde appartementencomplex.

De aanvraag is door het college afgewezen omdat de planologische wijziging voor appelland 3 voorzienbaar was op het moment dat hij zijn appartement kocht.

De rechtbank heeft geoordeeld dat het college appelland 3 ten onrechte heeft tegengeworpen dat de planologische wijziging voorzienbaar was. College is in beroep.

In het verweer voert appelland 3 aan dat aan de toelichting bij het bestemmingsplan volgens hem geen betekenis kan worden toegekend, nu die toelichting ziet op een wijzigingsbevoegdheid waaraan goedkeuring is onthouden, waardoor die bevoegdheid geen onderdeel van het bestemmingsplan is geworden.

Rechtsvraag

Kan op basis van een bestemmingsplan waar goedkeuring aan onthouden is voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

Uitspraak

De omstandigheid dat gedeputeerde staten aan de wijzigingsbevoegdheid goedkeuring hebben onthouden, voor zover deze betrekking had op de bestemming 'wonen', waardoor deze bevoegdheid in zoverre geen onderdeel van het bestemmingsplan is geworden, betekent niet dat appelland 3 ervan uit mocht gaan dat het beleidsvoornemen tot woningbouw van de

baan was. Bij de onthouding van goedkeuring hebben gedeputeerde staten immers te kennen gegeven de bouw van woningen toe te juichen en slechts goedkeuring te weigeren, omdat het college had verzuimd een verzoek tot vaststelling van hogere grenswaarden, als bedoeld in artikel 83 Wet geluidhinder, te doen. De onthouding van goedkeuring stond er voorts niet aan in de weg dat het college de bouw van woningen alsnog, zij het langs andere weg, zou verwezenlijken, hetgeen het college ook heeft gedaan. Ten slotte had appellant 3 ook uit het vrijstellingsbesluit van 3 maart 1998, waarmee de bouw van zijn eigen appartement mogelijk is gemaakt, kunnen afleiden dat het beleidsvoornemen tot het bouwen van woningen nog actueel was. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-07-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:2061

Zaaknummer: 201406599/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro en 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Hof van Twente/omgevingsvergunning

Vorzorgsbeginsel geen grond voor stellen strengere voorschriften met betrekking tot de verspreiding van zoönosen, zoals de bacterie die de Q-koorts kan veroorzaken. Ambtshalve toetsing beperkt tot openbareordevoorschriften.

Casus

Omgevingsvergunning (milieu) voor het houden van onder andere geiten. Appellanten zijn door de Rechtbank Overijssel niet-ontvankelijk verklaard in hun beroep omdat zij volgens de rechtbank op zodanig grote afstand van de inrichting wonen dat niet aannemelijk is dat zij ter plaatse van hun woning milieugevolgen daarvan ondervinden (geen belanghebbenden). In hoger beroep voeren appellanten aan dat de rechtbank ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de grote afstand tot de inrichting waarbinnen het risico bestaat op besmetting met de bacterie die Q-koorts veroorzaakt. Voorts is een door hen ingebrachte publicatie wegens strijd met de goede procesorde buiten beschouwing gelaten en heeft de rechtbank volgens appellanten de gevolgen van de verleende vergunning voor de volksgezondheid niet onderkend.

Rechtsvragen

Had de rechtbank de publicatie in haar beoordeling moeten betrekken? Is rekening gehouden met de gevolgen voor de volksgezondheid?

Uitspraak

Ambtshalve toetsing door de bestuursrechter is beperkt tot voorschriften van openbare orde. Reeds omdat appellanten de publicatie niet hebben overgelegd aan de rechtbank, het geen voorschrift van openbare orde is en evenmin is gebleken dat de inhoud ervan betrekking heeft op een voorschrift van openbare orde, heeft de rechtbank de publicatie terecht niet in haar beoordeling betrokken.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat appellanten op een zodanige afstand van de

inrichting wonen dat het niet aannemelijk is dat zij milieugevolgen ondervinden, zodat zij geen belanghebbenden zijn bij het besluit. Anders dan appellanten stellen, heeft de rechtbank wel rekening gehouden met het besmettingsrisico op Q-koorts.

Appellanten hebben een beroep gedaan op het voorzorgsbeginsel dat volgens hen had moeten worden toegepast vanwege de grote potentiële risico's voor de volksgezondheid bij de verspreiding van zoönosen. De rechtbank heeft geoordeeld dat de voorschriften voldoende bescherming bieden tegen de verspreiding van zoönosen, zoals de bacterie die de Q-koorts kan veroorzaken. Omtrent het voorzorgsbeginsel heeft de rechtbank geoordeeld dat het college op grond van dit beginsel niet was gehouden tot het stellen van strengere voorschriften dan de aan de omgevingsvergunning verbonden voorschriften. Daartoe is overwogen dat appellanten niet hebben onderbouwd dat de risico's voor omwonenden groter zijn dan bij de verlening van de vergunning is aangenomen. Appellanten maken niet duidelijk waarom het oordeel van de rechtbank onjuist zou zijn. Evenmin hebben zij in hoger beroep onderbouwd waarom de risico's voor de omwonenden groter zijn dan door het college is aangenomen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-05-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1563

Zaaknummer: 201408704/1/A4

Wetsartikelen: 8:69 lid 1 Awb en 191 VwEU

RECHTSPRAAK

Schiphol/nadeelcompensatie

Overwegingen normaal maatschappelijk risico geluidbelasting Schiphol.

Casus

Appellant is eigenaar van een perceel met woning. De woning ligt op ongeveer twee kilometer afstand van de Aalsmeerbaan en op ongeveer zeven kilometer afstand van de Polderbaan, de vijfde baan. Hij stelt dat zijn perceel en zijn woning in waarde zijn verminderd als gevolg van geluidoverlast veroorzaakt door het vliegverkeer van en naar de luchthaven Schiphol. Meer in het bijzonder stelt hij dat de tot zijn perceel behorende weilandgrond in waarde is verminderd, omdat die grond niet langer geschikt is als bouwlocatie voor een extra woning.

De rechtbank heeft onder verwijzing naar jurisprudentie van de Afdeling overwogen dat de besliscommissie een korting van 50% wegens normaal maatschappelijk risico heeft mogen toepassen bij het bepalen van de vergoedbaarheid van de schade als gevolg van de vaststelling van de geluidzones in het aanwijzingsbesluit.

Rechtsvraag

Mocht de besliscommissie een korting van 50% wegens normaal maatschappelijk risico toepassen?

Uitspraak

Uit de uitspraak van de Afdeling van 11 mei 2011 in zaak nr. 201002921/1/H2 volgt dat de besliscommissie het verstrekken van een vergoeding voor het vaststellen van geluidzones rond de luchthaven Schiphol mag baseren op de – in het kader van het vijfbanenstelsel ontwikkelde – maatstaf van 1 tot 6% waardedaling van een woning per 5 Ke toename in geluidbelasting. In dit systeem strekt een vergoeding niet tot compensatie van een, niet te constateren, vermindering van de waarde van een woning. Aan bewoners binnen de geluidzones komt een vergoeding toe, omdat zij anders dan bewoners van buiten de zones gesitueerde woningen geen bescherming kunnen ontlenen aan de buiten de zones geldende

norm van minder dan 35 Ke. Voor de bepaling van de vergoeding is, in navolging van het advies, uitgegaan van 2% van de getaxeerde waarde van de woning op 31 oktober 1996, de datum waarop het aanwijzingsbesluit van kracht is geworden.

Uit de uitspraak van de Afdeling van 10 november 2010 in zaak nr. 201002921/1/T1/H2 volgt voorts dat de besliscommissie een korting van 50% wegens het normaal maatschappelijk risico kan toepassen. Daartoe is overwogen dat bewoners van huizen binnen de invloedssfeer van Schiphol rekening dienen te houden met een toename van geluidbelasting die samenhangt met de groei van de luchthaven, ook al bestaat geen zicht op de omvang en vorm waarin, de plaats waar en het tijdstip waarop deze ontwikkelingen zich zullen concretiseren en op de omvang van het nadeel dat daar mogelijkwijs uit zal voortvloeien. Er is derhalve geen grond voor het oordeel dat de besliscommissie voor de bepaling van de vergoeding ten onrechte is uitgegaan van 2% van de getaxeerde waarde van de woning op de peildatum 31 oktober 1996 en daarop een korting van 50% wegens normaal maatschappelijk risico heeft toegepast. Anders dan appellant kennelijk betoogt, heeft de besliscommissie geen korting wegens voorzienbaarheid toegepast. Daartoe bestond ook geen aanleiding. Ten tijde van de aankoop van de woning door appellant in 1975, was het instellen van geluidzones en geluidcontouren niet concreet voorzienbaar.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1944

Zaaknummer: 201408613/1/A2

Wetsartikelen: 9 Gemeenschappelijke Regeling Schadeschap Luchthaven Schiphol

RECHTSPRAAK

Waterschap Brabantse Delte/vergunning

De scheepvaart en recreatie zijn belangen die onder de doelstellingen van de Waterwet vallen.

Casus

Vergunningen krachtens de Waterwet voor het uitvoeren van baggerwerkzaamheden en het verwijderen van meerpalen. Appellanten betogen dat de vergunde werkzaamheden het gebruik van de watergang door de scheepvaart en voor de recreatie – en daarmee de bereikbaarheid van hun percelen – niet zullen bevorderen.

Rechtsvraag

Zijn dit belangen die vallen onder de doelstelling van de Waterwet?

Uitspraak

Het gebruik van de watergang door de scheepvaart en voor de recreatie raakt aan de vervulling van een maatschappelijke functie door een watersysteem als bedoeld in de Waterwet. Dit blijkt ook uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II 2006/07, 30818, 3, p. 90). Het gebruik van de watergang door de scheepvaart en voor de recreatie is derhalve een belang dat bij de beslissing op de aanvraag diende te worden betrokken. Het dagelijks bestuur heeft dit niet onderkend. Het dagelijks bestuur heeft uitsluitend rekening gehouden met de gevolgen van de werkzaamheden voor de veiligheid en stabiliteit van de betrokken waterkeringen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-07-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:2154

Zaaknummer: 201408882/1/A4 en 201410639/1/A4

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 Waterwet en 6.21 Waterwet

RECHTSPRAAK

Woudenberg/handhaving

Het houden van pluimvee is een activiteit en niet een installatie of toestel als bedoeld in artikel 2.17, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit. Geluid van het pluimvee terech niet meegenomen bij het bepalen van het geluidsniveau veroorzaakt door de inrichting.

Casus

Afwijzing verzoek om handhavend op te treden wegens overtreding van de geluidvoorschriften in het Activiteitenbesluit ten gevolge van hanengekraai. Verweerder stelt dat hij niet bevoegd is om handhavend op te treden omdat het geluid dat door pluimvee wordt geproduceerd buiten beschouwing dient te worden gelaten bij het bepalen van het geluidsniveau veroorzaakt door de inrichting. Het houden van pluimvee is volgens verweerder een activiteit en niet een installatie of toestel als bedoeld in artikel 2.17, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit. Volgens eisers is het houden van pluimvee akoestisch niet te scheiden van de stal en door de continue aanwezigheid van pluimvee en de wijze waarop de dieren worden gehouden, behoort het pluimvee tot de stal en daarmee tot de vast opgestelde installaties en toestellen.

Rechtsvraag

Biedt artikel 2.17, vijfde lid, aanhef en onderdeel a van het Activiteitenbesluit een grondslag voor het meenemen van het geluid van pluimvee?

Uitspraak

In artikel 2.17, vijfde lid, aanhef en onderdeel a, van het Activiteitenbesluit worden grenswaarden gegeven voor het geluid dat wordt veroorzaakt door de vast opgestelde installaties en toestellen.

In het Activiteitenbesluit zijn installaties en toestellen niet gedefinieerd. Gelet op het algemeen spraakgebruik vallen de in de inrichting aanwezige hennen en hanen niet onder de definitie van vast opgestelde installaties en toestellen. Het houden van pluimvee dient als een

activiteit te worden beschouwd. Onder agrarische activiteiten moet worden verstaan het geheel van activiteiten dat betrekking heeft op landbouwhuisdieren voor zover deze gefokt, gemest, gehouden of verhandeld worden. Dat de regelgever een onderscheid heeft willen maken tussen het geluid van de vast opgestelde installaties en toestellen enerzijds en werkzaamheden en activiteiten anderzijds blijkt uit het verschil tussen de onderdelen a en b van artikel 2.17, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit.

In onderdeel b zijn immers naast de in de inrichting aanwezige installaties en toestellen uitdrukkelijk ook de in de inrichting verrichte werkzaamheden, activiteiten en laad- en losactiviteiten ten behoeve van en in de onmiddellijke nabijheid van de inrichting van belang geacht voor het maximaal geluidniveau. Ook uit artikel 2.20, vijfde en zevende lid, van het Activiteitenbesluit volgt dat werkzaamheden en activiteiten niet onder het begrip 'vast opgestelde installaties en toestellen' vallen. Nu de grenswaarden (alleen) gelden ten aanzien van vast opgestelde installaties en toestellen, heeft verweerder terecht het geluid van het pluimvee niet meegenomen bij het bepalen van het geluidsniveau veroorzaakt door de inrichting.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2015:4823

Zaaknummer: AWB 14-6225

Wetsartikelen: 2.17 lid 5 aanhef en onderdeel a Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Hattem/bestemmingsplan 'Hattemse Loo'

Woningen in buitengebied. Ontheffing provinciale verordening.

Gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4.1a van de Wro moeten de bijzondere omstandigheden als bedoeld in het eerste lid van artikel 4.1a zijn gelegen in de ruimtelijke kwaliteit van de ontwikkeling waarvoor de ontheffing is aangevraagd. De Afdeling overweegt dat uit de enkele omstandigheid dat zij in haar uitspraak van 1 september 2010 heeft overwogen dat de raad zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat met de bouw van meerdere woongebouwen een betere landschappelijke inpassing kan worden bereikt, niet zonder meer volgt dat dit ook geldt voor de thans in het plan voorziene vijftien vrijstaande woningen. In die eerdere procedure was immers een ander bestemmingsplan aan de orde, met een bouwmogelijkheid voor maximaal zes woongebouwen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1989

Zaaknummer: 201402270/1/R6

Wetsartikelen: 4.1a Wro

RECHTSPRAAK

Schinnen/bestemmingsplan 'Pastoor Albertsstraat ong. te Puth'

Compensatiewoningen. Voorwaardelijke sloopverplichting.

Een aanvraag om een omgevingsvergunning voor het bouwen dient te worden getoetst aan de bouwregels en de bestemming. De bestemming kan, zoals hier het geval is, nader worden ingevuld door de specifieke gebruiksregels, door daarin een concrete uitleg te geven van het gebruik dat met die bestemming in overeenstemming is. De in artikel 6, lid 6.5.2, aanhef en onderdeel b, van de planregels opgenomen voorwaardelijke verplichting dient dan ook te worden betrokken bij de toets of het aangevraagde in overeenstemming is met de bestemming. Een voorgenomen ontwikkeling die met deze specifieke gebruiksregel in strijd is, dient dan ook te worden aangemerkt als een ontwikkeling die in strijd is met de bestemming. Een omgevingsvergunning voor het bouwen dient dan om die reden te worden geweigerd, dan wel te worden verleend onder een beperkend voorschrift.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1969

Zaaknummer: 201407391/1/R1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a Wabo

RECHTSPRAAK

Lingewaard/bestemmingsplan 'Buitengebied'

Spuitzone. Bestaande situatie. Afstandsnorm. Beperkingen bedrijfsvoering. Woon- en leefklimaat. Gezondheid.

Hoewel het vanuit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening aanvaardbaar kan zijn af te wijken van de beleidsmatige afstandsnorm van 50 meter, dient de raad dit op zorgvuldige wijze te motiveren. De enkele motivering dat sprake is van een bestaande situatie, in die zin dat ook in het vorige bestemmingsplan een woonbestemming gold voor het perceel, is hiertoe onvoldoende. Temeer nu het hier weliswaar gaat om een bestaand fruitteeltbedrijf, maar tevens een planologische wijziging optreedt voor het Thomashuis. Ook de omstandigheid dat de bedrijfsvoering van appellant niet wordt geschaad, wat daar ook van zij, kan niet als motivering dienen voor de afwijking van de afstandsnorm van 50 meter. Daartoe is van belang dat naar vaste jurisprudentie van de Afdeling onderscheid moet worden gemaakt tussen de vraag of een aanvaardbaar woon- en leefklimaat is gewaarborgd en de vraag of de bedrijfsvoering door het plan wordt beperkt.

Het laten voortbestaan van een bestaande historisch gegroeide situatie kan onder omstandigheden in strijd zijn met een goede ruimtelijke ordening, indien blijkt dat de nadelige gevolgen hiervan zo groot zijn dat deze in redelijkheid niet langer aanvaardbaar kunnen worden geacht. Dit is met name het geval indien de gezondheid van omwonenden niet kan worden gegarandeerd. De enkele stelling van appellant dat zich een dergelijke situatie voordoet is in dit verband echter onvoldoende.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1945

Zaaknummer: 201311291/1/R2

RECHTSPRAAK

Staat der Nederlanden/zorgplicht

De Staat der Nederlanden wordt gelast om de jaarlijkse emissies van broeikasgassen verdergaand te beperken.

Casus

Eiseres Urgenda stelt dat de Staat der Nederlanden geen adequaat klimaatbeleid voert door de emissie van broeikasgassen niet verdergaand te beperken. Daarmee handelt de Staat volgens Urgenda in strijd met zijn zorgplicht tegenover haar en de Nederlandse samenleving.

De Staat betoogt dat Nederland een adequaat klimaatbeleid voert en niet in rechte kan worden gedwongen tot het voeren van een ander klimaatbeleid. Meer specifiek beroept de Staat zich op het gegeven dat het aandeel van Nederland in de wereldwijde uitstoot van broeikasgassen op dit moment slechts 0,5% bedraagt.

Rechtsvraag

Is het klimaatbeleid van de Staat in strijd met zijn zorgplicht?

Uitspraak

De rechtbank beslist dat de Staat meer moet doen om de uitstoot van broeikasgassen in Nederland te verminderen. De Staat moet ervoor zorgen dat de uitstoot in Nederland in 2020 ten minste 25% lager is dan in 1990.

Partijen zijn het erover eens dat de ernst en omvang van het klimaatprobleem het noodzakelijk maken om maatregelen te nemen ter vermindering van de uitstoot van broeikasgassen. Op basis van het huidige beleid van de Staat zal Nederland in 2020 een vermindering van ten hoogste 17% bereiken. Dat is onder de norm van 25 tot 40% die in de klimaatwetenschap en het internationale klimaatbeleid noodzakelijk wordt geacht voor de geïndustrialiseerde landen.

De Staat moet meer doen om het dreigende gevaar veroorzaakt door de klimaatverandering te keren, gegeven ook zijn zorgplicht voor de bescherming en verbetering van het leefmilieu. De

effectieve controle op het Nederlandse emissieniveau is een taak van de Staat. Daarnaast zijn de kosten van de door de rechtbank bevolen maatregelen niet onaanvaardbaar hoog.

De Staat kan zich niet verschuilen achter het argument dat de oplossing van het wereldwijde klimaatprobleem niet alleen afhangt van Nederlandse inspanningen. Elke vermindering van uitstoot draagt namelijk bij aan het voorkomen van een gevaarlijke klimaatverandering. Nederland zou als geïndustrialiseerd land hierin voorop moeten lopen.

De rechtbank betreedt met dit bevel niet het terrein van de politiek. De rechtbank moet rechtsbescherming bieden, ook in zaken tegen de overheid. Tegelijkertijd moet zij de vrije beleidsruimte van de overheid respecteren. Daarom past de rechter terughoudendheid. Dat is een reden om het bevel te beperken tot 25%, de ondergrens van de norm van 25 tot 40%.

(Ontleend aan persbericht Rechtbank Den Haag)

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 24-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:7145

Zaaknummer: ECLI:NL:RVS:2015:7145

Wetsartikelen: 6:162 BW, 21 Grondwet, 2 EVRM, 8 EVRM en 191 VWEU

RECHTSPRAAK

Utrechtse Heuvelrug/omgevingsvergunning vrijstaande berging

Bor. Vrijstaande berging. Belanghebbende. Oorspronkelijk hoofdgebouw. Gezamenlijke oppervlakte.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen is de Afdeling van oordeel dat appellant als belanghebbende bij het besluit kan worden aangemerkt. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat appellant, gelet op de door hem overgelegde foto, vanaf zijn perceel enig zicht heeft op de berging op het perceel.

Anders dan het college en vergunninghouder stellen, is de aanbouw geen onderdeel geworden van het op het perceel aanwezige oorspronkelijk hoofdgebouw. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen is volgens de nota van toelichting op het Bor het oorspronkelijk hoofdgebouw in de zin van deze regeling het hoofdgebouw zoals dat ten tijde van de afronding van de bouwwerkzaamheden, overeenkomstig de voor het hoofdgebouw verleende vergunning, is opgeleverd. Het is het hoofdgebouw zoals dat in eerste instantie is opgeleverd. Bepalend is dus niet de situatie zoals die in de loop der jaren is vergund. Weliswaar hebben na de oplevering ingrijpende verbouwingswerkzaamheden plaatsgevonden, waarbij delen van de woning zijn afgebroken, de woning is verhoogd, een aanbouw is geplaatst en de indeling van de woning belangrijk is gewijzigd, maar daarmee is geen nieuw opgericht gebouw ontstaan. De aangebrachte wijzigingen hebben er niet toe geleid dat er een wezenlijk ander gebouw is ontstaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1897

Zaaknummer: 201407723/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel a of c Wabo, 1 lid 1 bijlage II Bor en 2 aanhef en lid 3 aanhef en onder f onder 3° bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Westerveld/bestemmingsplan 'Recreatiepark Landgoed 't Wildryck te Diever'

Recreatiepark. Nut en noodzaak.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt niet dat de raad zich bij de beoordeling van de vraag of behoefte bestaat aan de voorziene uitbreiding van het aantal recreatiewoningen rekenschap heeft gegeven van de gestelde lage bezettingsgraad en de moeilijke verkoopbaarheid van de bestaande recreatiewoningen in het plangebied. Voorts is niet gebleken dat rekening is gehouden met het bestaande aanbod aan recreatiewoningen in de regio waarvan het plangebied deel uitmaakt en met de in bestaande bestemmingsplannen in de regio van het plangebied reeds voorziene uitbreiding van dit aanbod en of onder ogen is gezien of gelet hierop in de regio mogelijk reeds sprake is van een overaanbod aan recreatiewoningen. Gelet op het vorenstaande is de Afdeling van oordeel dat de raad onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de behoefte aan de realisatie van nieuwe recreatiewoningen in het plangebied.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1908

Zaaknummer: 201402853/1/R4

RECHTSPRAAK

Terschelling/bestemmingsplan 'Buitengebied Polder'

Kamperen bij de boer. Termijn voor plaatsing kampeermiddelen. Afwijkingsbevoegdheid voor tijdelijk afwijken van bestemmingsplan.

In de planregels is ten onrechte een termijn van drie maanden voor het ter plaatse hebben van kampeermiddelen gesteld. De raad heeft in de beleidsnotitie, in de plantoelichting noch in het verweerschrift gemotiveerd waarom voor deze termijn is gekozen. Evenmin heeft de raad zijn stelling gemotiveerd dat er een verschil in ruimtelijke uitstraling bestaat tussen een standplaats met één vast kampeermiddel in de periode 15 maart tot en met 31 oktober en een standplaats die in de periode tussen 15 maart en 31 oktober wordt bezet met steeds wisselende kampeermiddelen die maximaal drie maanden ter plaatse zijn.

De Afdeling acht het in beginsel aanvaardbaar dat een bestemmingsplan voorziet in een afwijkingsbevoegdheid waarmee gedurende een bepaalde periode binnen de planperiode kan worden afgeweken van het bestemmingsplan. Dit neemt niet weg dat de raad dient te motiveren waarom hij vanuit ruimtelijk oogpunt een dergelijke afwijkingsbevoegdheid aanvaardbaar acht. Uit de beleidsnotitie, de zienswijzennota en de toelichting van de raad ter zitting blijkt dat de raad de termijn van vier jaar in artikel 3, lid 3.5, aanhef en onderdeel g, van de planregels alleen heeft opgenomen om de controle op de voorwaarden voor kamperen bij de boer en eventueel handhavend optreden te vergemakkelijken, nu een vast controlemoment bestaat aan het einde van de vergunningsperiode en door deze tijdelijke omgevingsvergunningen minder vergunningen ingetrokken hoeven te worden. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de raad hiermee onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd waarom hij uit ruimtelijk oogpunt heeft gekozen voor een afwijkingsbevoegdheid waarmee gedurende een periode kan worden afgeweken van het bestemmingsplan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1907

Zaaknummer: 201311610/1/R4

RECHTSPRAAK

Son en Breugel/handhavingsbesluit

Dwangsom aan bevoegd gezag wegens het in gebreke blijven van het nemen van een handhavingsbesluit.

Casus

Last onder dwangsom wegens het niet treffen van geluidreducerende maatregelen in een horeca-inrichting. In bezwaar is door verweerder besloten om van handhaving af te zien omdat volgens hem inmiddels concreet zicht op legalisatie bestaat vanwege de verleende omgevingsvergunning voor verbouw en renovatie van het bedrijf.

Rechtsvraag

Is er sprake van concreet zicht op legalisatie?

Uitspraak

Ten tijde van het nemen van het bestreden besluit was, anders dan verweerder kennelijk veronderstelt, geen sprake van concreet zicht op legalisatie. Er was op dat moment weliswaar een omgevingsvergunning verleend voor nieuwbouw/renovatie van het horecabedrijf, maar een akoestisch rapport waaruit blijkt dat na verbouw van het bedrijf wel aan de geluidnormen in het Activiteitenbesluit zal kunnen worden voldaan, ontbreekt.

Verweerder draagt vanaf 1995 kennis van het akoestisch rapport en de daarin gestelde maatregelen om te komen tot de vereiste geluidreductie. Tot op heden heeft hij weliswaar bij tijd en wijle handhavend opgetreden, doch dit kan niet als adequaat worden beschouwd, nu het bedrijf nog steeds geen of in elk geval onvoldoende geluidreducerende maatregelen heeft getroffen.

Er is daarom aanleiding om verweerder te gelasten een handhavingsbesluit te nemen dat ertoe strekt dat het bedrijf totdat aan de geluidnormen van het Activiteitenbesluit wordt voldaan geen versterkte of levende muziek mag (laten) spelen in de nachtperiode. Omdat de houding van verweerder tot op heden weinig ruimte laat voor een andere conclusie dan dat hij weinig

genegen is aan zijn beginselplicht tot handhaving te voldoen, is er aanleiding te bepalen dat verweerder aan verzoekers een dwangsom van € 2.500 per dag verbeurt voor elke dag dat hij in gebreke blijft een handhavingsbesluit te nemen met inachtneming van hetgeen is overwogen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 11-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2015:3353

Zaaknummer: 15-1291

Wetsartikelen: 5:32 Awb en 8:72 lid 6 Awb

RECHTSPRAAK

Purmerend/omgevingsvergunning dakterras

Bor. Dakterras. Geen afzonderlijk bouwwerk. Begrip bijbehorend bouwwerk.

Een dakterras is geen afzonderlijk bouwwerk, geen gebouw zijnde, maar dient te worden aangemerkt als onderdeel van het bestaande gebouw, in dit geval een schuur. Het college heeft daarom ten onrechte omgevingsvergunning verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onderdeel a, onder 2°, van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 4, aanhef en onderdeel 3 van bijlage II bij het Bor. Het college is evenmin bevoegd om voor het opheffen van de strijd met het bestemmingsplan gebruik te maken van artikel 4, aanhef en onderdeel 1 van bijlage II bij het Bor omdat het dakterras niet van een dak is voorzien en niet is geplaatst op een uitbreiding van het hoofdgebouw op het perceel. Gezien de definitiebepaling van het begrip 'bijbehorend bouwwerk' in artikel 1, eerste lid, van bijlage II bij het Bor, kan het daarom niet als bijbehorend bouwwerk als bedoeld in onderdeel 1 worden aangemerkt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 10-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1801

Zaaknummer: 201408697/1/A1

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 onderdeel a onder 2° Wabo, 1 lid 1 bijlage II Bor en 4 aanhef en onderdeel 3 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Harderwijk/handhavingsverzoek

De overtreder is degene die voor de uitvoering van het project verantwoordelijk is, dus de eigenaar van het perceel of de opdrachtgever.

Casus

Afwijzing verzoek om handhavend op te treden ter zake van het aanleggen van een houtwal. Het tegen dit besluit gemaakte bezwaar is gedeeltelijk gegrond verklaard. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is door de Rechtbank Gelderland gegrond verklaard. In hoger beroep wordt door appellante aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de eigenaren van het desbetreffende perceel niet als overtreders zijn aan te merken. Volgens appellante zijn de eigenaren van het perceel aan te merken als degenen die het project uitvoeren.

Rechtsvraag

Wie kan als overtreder worden aangemerkt?

Uitspraak

De omgevingsvergunning is een zaaksgebonden vergunning. De 'vergunninghouder' is dus niet degene aan wie de vergunning ooit is verleend, maar degene die het project uitvoert waarop de vergunning betrekking heeft. Met degene 'die het project uitvoert' is bedoeld degene die voor die uitvoering verantwoordelijk is, dus de eigenaar of opdrachtgever. Die moet de vergunningvoorschriften naleven of zorgen dat ze door zijn werknemers of contractanten worden nageleefd.

De 'vergunninghouder' kan uit meer dan één (rechts)persoon bestaan.

Het begrip 'vergunninghouder' moet in ruime zin worden opgevat. Onder dat begrip moet hier worden verstaan degene die het project uitvoert, dat wil zeggen degene die voor die uitvoering verantwoordelijk is en voor wie de omgevingsvergunning derhalve geldt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-05-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1667

Zaaknummer: 201406744/1/A1

Wetsartikelen: 2.25 lid 1 Wabo

RECHTSPRAAK

Tilburg/bestuursdwang

Omgevingsvergunningvrij bouwwerk. Verandering van niet-ingrijpende aard. Bblb en Bor.

Volgens de Nota van Toelichting bij artikel 3, aanhef en onder 8, van bijlage II bij het Bor heeft de invulling van het begrip ‘verandering van niet-ingrijpende aard’ uit artikel 3, eerste lid, onderdeel k, van het Bblb tot veel casuïstiek in de jurisprudentie geleid. Met de nieuwe regeling is ervoor gekozen een breuk met deze jurisprudentie tot stand te brengen door te werken met meer geobjectiveerde randvoorwaarden en het begrip ‘van niet-ingrijpende aard’ te schrappen. Dit betekent dat de eis dat het moet gaan om een ‘verandering van niet-ingrijpende aard’ is losgelaten en dat het veranderen van een bouwwerk omgevingsvergunningvrij is indien aan de in artikel 3, aanhef en onder 8, van bijlage II bij het Bor genoemde voorwaarden is voldaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-07-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:2107

Zaaknummer: 201407628/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a Wabo, 2.3a lid 1 Wabo, 3 aanhef en onder 8 bijlage II Bor en 3 lid 1 onderdeel k Bblb

RECHTSPRAAK

Boekel/aanvraag voor vaststelling bestemmingsplan

Niet tijdig beslissen op verzoek om vaststelling bestemmingsplan. Ontvankelijkheid. Overschrijding beslistermijn.

Voor het oordeel dat het beroep onredelijk laat is ingediend en niet-ontvankelijk zou moeten worden verklaard ziet de Afdeling geen aanleiding. Daarbij is van belang dat bij de beoordeling van de vraag of een beroep tegen het niet tijdig beslissen onredelijk laat is ingediend geen vaste termijn geldt en de omstandigheden van het geval moeten worden betrokken.

Onder verwijzing naar haar uitspraak van 4 juni 2010, in zaak nr. 201004914/2/R3, overweegt de Afdeling dat in een geval als dit de beslistermijn wordt geacht te zijn overschreden indien het bevoegd gezag binnen 14 weken na ontvangst van de aanvraag geen definitief besluit heeft genomen en evenmin een ontwerp van een besluit ter inzage heeft gelegd. Vast staat dat de raad binnen deze termijn geen besluit heeft genomen of een ontwerp hiervan ter inzage is gelegd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-07-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:2144

Zaaknummer: 201502236/1/R3

Wetsartikelen: 3.9 Wro en 6:12 lid 2 en 4 Awb

RECHTSPRAAK

Utrecht/bestemmingsplan 'Stationsgebied Megabioscoop, Jaarbeursterrein'

Megabioscoop. Ladder duurzame verstedelijking. Relativiteitsbeginsel. Concurrent. Bevestiging jurisprudentie.

De Afdeling is van oordeel dat weliswaar niet op voorhand is uitgesloten dat de met het plan mogelijk gemaakte ontwikkeling kan leiden tot een verminderde vraag en daardoor tot daling van omzet en inkomsten van Taxon, maar, zoals hiervoor is overwogen, is dat op zichzelf onvoldoende voor het oordeel dat het plan tot een uit oogpunt van een goede ruimtelijke ordening relevante leegstand zal kunnen leiden. Dat is niet anders in het geval de omzetsdaling leidt tot beëindiging van haar bedrijfsactiviteiten ter plaatse en daardoor tot leegstand van de bij haar in gebruik zijnde bedrijfsgebouwen. Niet is gebleken van bijzondere omstandigheden die tot een ander oordeel aanleiding geven. Taxon heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat als gevolg van de voorziene ontwikkeling in de omgeving van haar bedrijfsgebouwen leegstand zal ontstaan, reeds nu zich daar geen andere bioscopen bevinden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-07-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:2065

Zaaknummer: 201407513/1/R6

Wetsartikelen: 3.1.6 lid 2 aanhef en onderdeel a Bro en 8:69a Awb

RECHTSPRAAK

Amsterdam/handhaving

Evenementen. Strijd met bestemmingsplan. Kortdurend en incidenteel afwijkend gebruik. Handhaving. Concreet zicht op legalisering.

Onder verwijzing naar de uitspraak van 20 november 2013 in zaak nr. 201302335/1/A1 overweegt de Afdeling dat de op de plankaart aangegeven bestemming en de daarbij behorende voorschriften bepalend zijn voor het antwoord op de vraag, of in dit geval het evenement in strijd is met het bestemmingsplan. Gelet op de impact van een evenement als Amsterdam Open Air 2013 op de omgeving, gezien de hoeveelheid bezoekers en de geluidsniveaus, had het in de rede gelegen uitdrukkelijk in het planvoorschrift op te nemen dat dergelijke grote evenementen op de gronden met de bestemming 'Recreatiegebied' zijn toegestaan indien de planwetgever dat had beoogd.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat in dit geval het van de bestemming afwijkende gebruik ten behoeve van het evenement niet zodanig kortdurend en incidenteel is dat de planvoorschriften zich daartegen niet verzetten. Weliswaar vindt het evenement slechts twee aaneengesloten dagen eenmaal per jaar plaats, maar naar onbestreden is gesteld door de omwonenden en voorts door Amsterdam Open Air ter zitting bij de rechtbank is verklaard nemen zowel de voorbereiding van het evenement als de afbraak ervan verscheidene dagen in beslag.

Het enkele bestaan van de bevoegdheid een omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan te verlenen is onvoldoende om concreet zicht op legalisering aan te nemen. Dit geldt evenzeer voor de enkele bereidheid van het dagelijks bestuur om van deze bevoegdheid gebruik te maken. Er had ten minste een begin met de procedure om verlening van een omgevingsvergunning moeten zijn gemaakt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-07-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:2026

Zaaknummer: 201405760/1/A3

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo